

Motion till riksdagen

1985/86:Jo726

Christer Skoog m. fl. (s)

Begränsad vårjakt på sjöfågel

Sedan mitten av 1950-talet är jakt på sjöfågel tillåten i Sverige endast under tiden den 1 september–den 31 december. Ett starkt uttalat intresse för en vårjakt finns inom de kust- och skärgårdsområden där förutsättningarna för en sådan jakt är goda. Dessa förutsättningar finns företrädesvis från Blekinge till och med Uppsala län.

Jakten efter sjöfågel utövades tidigare i stor utsträckning i samband med att fågeln återvände till häckningsplatserna. Den dominerande jaktformen i skärgården var skytte från skårar (kojor) med hjälp av vettar. Där de geografiska förhållandena och fåglarnas flyttningsvanor inte medger denna jaktform, företrädesvis i delar av Blekinge och Kalmarsund, utövades det s. k. båtlinjeskyttet. Från båt uppankrade i linje tvärs fågelns huvudsakliga sträckriktning sköts fågeln i flykten. Denna jaktform fordrade en hård disciplin jaktlagen emellan för att inga olyckor skulle ske. Olyckor förekom därför nästan aldrig. Den hårda disciplinen båtlagen emellan innebar också att både skrivna och oskrivna lagar bevakades och efterlevdes.

Under senare år har beståndet av ejder i Östersjön, Bottniska viken och Finska viken i hög grad ökat. Enligt ornitologernas räkning sträckte över 700 000 ejdrar förbi Torhamns udde under 2–3 veckor våren 1980. Därtill förekommer det förmodligen ett nästan lika stort antal sträckande ejdrar efter kusten på andra sidan Östersjön. Ett norrsträck på betydligt över en miljon ejdrar under vårarna för häckning i och kring dessa innanhav är säkerligen ingen överdrift.

Från många håll har farhågor framförts om att ejderpopulationen i dessa trakter börjar bli för stor, vilket kan innebära fara för stressproblem, stor mottaglighet för sjukdomar och kanske massdöd.

När ejdern på våren flyger norrut för att häcka kan man konstatera att det alltid är betydligt fler hanfåglar än honfåglar i sträcken. Mellan två tredjedelar och tre fjärdedelar är hanfåglar enligt kunniga bedömare.

De allra flesta ejderhanarna flyttar från våra takter söderut redan under juli månad och blir därför numera aldrig föremål för jakt i Sverige. Honfågeln och ungfågeln flyttar däremot betydligt senare söderut och kan därför jagas i Sverige under jakttiden.

Med tanke på storleken av edjerstammen torde en försöksperiod med vårjakt på hanfågel av ejder vara helt ofarlig för bevarande av arten. Kanhända skulle en begränsad jakt vara mer till nytta än skada.

Vi har runt våra kuster ett stort antal stora och små skärgårdsöar som fortfarande är bebodda, där den speciella skärgårdskulturen fortfarande

hålls levande. De mindre öarna, som ofta saknar fast förbindelse med fastlandet, börjar alltmer avfolkas, varvid en viktig del av vår kultur försvinner. Orsaken till avfolkningen är svårigheten att ge skärgårdsbefolkningen arbete och försörjning. Av stor betydelse är också möjligheterna till fritidssysselsättning, vilka är begränsade för skärgårdsbefolkningen. Utökade möjligheter till sjöfågeljakt skulle vara ett aktivt bidrag i kampen för en levande skärgård. Den skulle ge skärgårdsborna vidgade möjligheter till en mycket eftertraktad fritidssysselsättning och i viss mån bidra till deras försörjning. Sjöfågeljakten värderas av många skärgårdsbor lika högt som älgjakten av andra jägare.

Vi föreslår därför att länsstyrelserna i kustlänen från och med Blekinge till och med Uppland ges möjlighet att bevilja tillstånd för en begränsad jakt på sjöfågel 5–10 dagar under april eller maj månad. Personkretsen bör kunna begränsas.

Jakten bör begränsas till en försöksperiod på 3–5 år och den första tiden omfatta jakt på hanfåglar av edjer.

Hemställan

Med hänvisning till vad som i motionen anförts föreslår vi
att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i
motionen anförts om begränsad vårjakt på sjöfågel.

Stockholm den 24 januari 1986

Christer Skoog (s)

Ralf Lindström (s)

Yvonne Sandberg-Fries (s)

Mot. 1985/86

Jo726